

Kniha Daniel — sto padesát dva

Symbolika Ezechielových dvou holí: cesta skrze proroctví a vykoupení

Jeff Pippenger

2024-03-22

Uvažujeme linii 37. kapitoly Ezechiele, která nejprve označuje zaznívání sedmé trouby a poselství Laodikeji, jež přivádí na scénu vojsko sto čtyřiceti čtyř tisíc. Poté Ezechiel tuto linii opakuje a rozvádí tím, že uvádí spojení dvou holí severního a jižního království Izraele jako znázornění procesu, jímž se v době zaznívání sedmé trouby spojuje Božství a lidství. Jakmile jsou oba národy spojeny v jeden národ, Ezechiel uvádí, že nad nimi stojí král, a poté se obrací k věčné smlouvě, totiž ke smlouvě uskutečněné se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, přičemž zdůrazňuje, že tento smluvní lid posledních dnů bude mít Boží svatyni ve svém středu na věčnost.

K této linii jsme přidali Janovo dílo měření chrámu v roce 1844, čímž je předobrazně znázorněno závěrečné měření, které započalo 11. září 2001. O tomto měření hovoří také Zachariáš, který uvádí, že k němu dochází tehdy, když si Bůh znovu volí Jeruzalém jako město, do něhož vloží své jméno. Vytváříme přirovnání mezi součástmi, z nichž se skládá chrám, a dvěma holemi severního a jižního království Izraele. Dílo Kristovo, který spojuje své božství s lidstvím sto čtyřiceti čtyř tisíc, je znázorněno ve dvou proroctvích o dvou tisících pěti stech dvaceti letech rozptýlení, které bylo uvedeno na severní a jižní království, ve spojení s proroctvím o dvou tisících třech stech letech.

Abychom určili, co představují Ezechielový hole v díle evangelia, vyžaduje to základní porozumění evangeliu. Kristus přijal naše padlé tělo po čtyřech tisících letech zděděné slabosti, které na Něho byly přeneseny skrze Marii. Jako náš Příklad ukázal, že uplatňováním své vůle, odevzdané vůli svého Otce, můžeme zvítězit, jako zvítězil On, tím, že uplatňujeme svou vůli v podřízenosti Jeho vůli. Naše vůle je v našem mozku, jenž je pevností duše, používána buď k dobru, nebo ke zlu.

„Studentovi, který si přeje vykonat práci za dvě období v jednom, by nemělo být dovoleno, aby si v této věci prosadil svou vůli. Pustit se do dvojnásobné práce znamená pro mnohé přetěžování mysli a zanedbávání náležitého tělesného cvičení. Není rozumné předpokládat, že mysl může pojmout a strávit nadbytek duševní potravy; a přejídat mysl je stejně velkým hříchem, jako přetěžovat zažívací orgány a nedopřávat žaludku žádná období odpočinku. Mozek je pevností celého člověka a nesprávné návyky v jídle, odívání nebo spánku působí na mozek a brání dosažení toho, po čem student touží, — dobré duševní kázně. Kterákoli část těla, s níž se nezachází ohleduplně, přenesení své poškození do mozku. Při poučování mládeže, jak si uchovat zdraví, je třeba projevovat mnoho trpělivosti a vytrvalosti. Měli by být v této věci dobře poučeni, aby každý sval i orgán mohl být tak posílen a ukázněn, že jak při vědomé, tak při nevědomé činnosti bude výsledkem co nejlepší zdraví a mozek bude posílen, aby unesl zatížení studiem.“ Christian Education, 124.

Dílem věčné smlouvy je vepsat Boží zákon do našich srdcí a do naší mysli, přičemž jak naše srdce, tak naše mysl se nacházejí v „citadele našich duší“, kterou je náš mozek.

„Mysl muže ani ženy neklesne v jediném okamžiku od čistoty a svatosti k zkaženosti, porušenosti a zločinu. Přetvoření lidského v božské, anebo naopak zvržení těch, kdo byli utvořeni k obrazu Božímu, na úroveň bestiální či satanskou, vyžaduje čas. Tím, na co hledíme, se proměňujeme. Ačkoli byl člověk stvořen k obrazu svého Stvořitele, může svou mysl tak vychovat, že hřích, jehož se kdysi štítil, se mu stane příjemným. Jakmile přestane bdít a modlit se, přestává střežit pevnost, srdce, a oddává se hříchu a zločinu. Mysl se znehodnocuje a není možné ji pozvednout z porušenosti, dokud je vychovávána k tomu, aby zotročila mravní i rozumové schopnosti a podřídila je hrubším vášním. Je třeba vést neustálý boj proti tělesné mysli; a musí nám být poskytována pomoc zušlechťujícím vlivem Boží milosti, která bude mysl přitahovat vzhůru a navýkat ji k rozjímání o čistých a svatých věcech.“ Adventist Home, 330.

„Mysl“, „srdce“, „mozek“ jsou „citadelou duše“. Citadela je pevnost, kterou je třeba střežit před vniknutím hříchu.

„Ve své modlitbě k Otci dal Kristus světu naučení, které by mělo být vryto do mysli i duše. „A toto jest život věčný,“ řekl, „aby poznali Tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.“ Jan 17,3. Toto je pravé vzdělání. Uděluje moc. Zkušenostní poznání Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal, proměňuje člověka k obrazu Božímu. Dává člověku vládu nad sebou samým a uvádí každý pud i vášň nižší přirozenosti pod vládu vyšších schopností mysli. Činí ze svého nositele syna Božího a dědice nebe. Uvádí jej do společenství s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru.“ Christ's Object Lessons, 114.

„Vyšší schopnosti“ mají být užívány k ovládnutí a podrobení „popudů a vášní nižší přirozenosti“. Vyšší schopnosti sídlí v mysli a je to „společenství s myslí Nekonečného“, které „proměňuje člověka v obraz Boží“. V době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc se v jedné třídě utváří obraz šelmy a v druhé třídě obraz Krista. To, co proměnu uskutečňuje, je spojení mysli. Ti, kdo mají tělesnou mysl, jak ji označuje Pavel, vytvářejí obraz těla — šelmu. Ti, kdo dosáhli mysli Kristovy, vytvářejí obraz Krista. Zaslíbením smlouvy je, že při obrácení můžeme dosáhnout mysli Kristovy, ačkoli jsme se všichni narodili s tělesnou myslí.

Nechť je ve vás to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši: Jenž, ačkoli byl ve způsobu Božím, nepovažoval za loupež být roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzav na sebe způsob služebníka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponížil sám sebe a stal se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Filipským 2,5–8.

Máme mít v sobě mysl Kristovu, jako byla i v Kristu, neboť jsme byli stvořeni k Jeho obrazu. Avšak tuto mysl nemáme; máme tělesnou mysl, zaprodanou hříchu.

Proto nyní již není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, nýbrž podle Ducha. Neboť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mne osvobodil od zákona hříchu a smrti. Neboť co zákon nemohl učiniti, protože byl slabý pro tělo, to učinil Bůh, když poslal svého vlastního Syna v podobnosti hříšného těla a kvůli hříchu odsoudil hřích v těle, aby

spravedlnost zákona byla naplněna v nás, kteří nechodíme podle těla, nýbrž podle Ducha. Neboť ti, kdo jsou podle těla, smýšlejí o věcech těla; ale ti, kdo jsou podle Ducha, o věcech Ducha. Neboť smýšlení těla jest smrt, ale smýšlení Ducha život a pokoj. Protože smýšlení těla je nepřátelství proti Bohu; neboť se nepodřizuje zákonu Božímu, ba ani nemůže. A tak ti, kdo jsou v těle, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste v těle, nýbrž v Duchu, jestliže ve vás přebývá Duch Boží. Nemá-li však kdo Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li pak Kristus ve vás, tělo jest mrtvé pro hřích, ale Duch je život pro spravedlnost. Římanům 8,1–10.

Být z Ducha je život a být z těla je smrt. Tělo je nižší přirozenost, je zdrojem našich pocitů. Tělesná nižší přirozenost má být ovládána vyšší přirozeností, čehož se dosahuje uplatňováním naší vůle v podřizenosti Duchu svatému. Naše vyšší tělesná mysl může být proměněna zde a nyní, ale naše nižší přirozenost musí čekat na druhý příchod, aby byla proměněna.

Ezechiellovy dvě hole označují hůl, která je představena jako nádvoří, a tato hůl dospěla ke svému závěru v roce 1798. Byla dokonale rozdělena dvanácti sty šedesáti lety pohanství, jež pošlapávalo zástup, a dvanácti sty šedesáti lety papežství, jež pošlapávalo zástup. Tato hůl nepředstavovala pošlapávání Boží svatyně, neboť Boží svatyně byla umístěna v jižním království. Zástup, který byl pošlapáván pohanstvím a papežstvím, byl lidským chrámem, avšak ve vztahu k jižnímu království to bylo tělo a jižní království bylo tím místem, kam se Bůh rozhodl umístit hlavu. Severní království bylo tělem, jižní království bylo hlavou.

Dvě období severního království po tisíci dvou stech šedesáti letech představovala dvě rozdílné tendence k hříchu v chrámu těla, znázorněné zděděnými a vypěstovanými sklony. Pohanství bylo symbolem zděděných sklonů k hříchu v chrámu těla a přijetí náboženství pohanství papežstvím představuje vypěstované sklony k hříchu. V obou případech nemohl být chrám těla proměněn až do Druhého příchodu, a proto hůl severního království sahala jen do roku 1798, a když bylo Janovi řečeno, aby změřil chrám, tato hůl měla být ponechána stranou.

Slovo „obrácení“ znamená proměnu nebo změnu z jednoho stavu či postavení do druhého. Když Adam a Eva zhřešili, byli „obrácení“ ze svého původního stavu, neboť byli stvořeni dokonalí, k obrazu Božímu, přičemž vyšší schopnosti ovládaly nižší schopnosti. Když zhřešili, byli „obrácení“ v bytost, v níž nižší schopnosti získaly převahu nad vyššími schopnostmi. Tento stav přenesli na všechny své potomky.

V prorockém vztahu dvou Ezechiellových holí si Hospodin zvolil Jeruzalém za hlavu, za hlavní město, kde sídlil král. Měl být vyšší mocí. V podobenství o dvou holích bylo jižní království nižší mocí ve vztahu k vyššímu království na severu. Obrácení, které je znázorněno tím, že obě hole měly být spojeny, vyžadovalo, aby se jižní království navrátilo do svého postavení hlavy. Mělo být obráceno k severnímu království, neboť tehdy bylo spojeno s pravým králem severu a propojeno s trůnní síní pravého severního království.

Z tohoto důvodu severní království dosáhlo pouze do roku 1798 a Janovi bylo řečeno, aby ponechal stranou nádvoří, které sahalo jen do roku 1798. Jižní království mělo být při příchodu třetího anděla připojeno k holi dva tisíce tři sta let, avšak severní království mělo skončit, když bylo v obou odděleních chrámu, která Jan poté změřil, dovršeno spojení božství a lidství. Severní

království bylo při příchodu třetího anděla spojeno s jižním královstvím poutem šestačtyřiceti, avšak nespojovalo se přímo s rokem 1844, jako tomu bylo u jižního království.

Jižní království bylo spojeno jak s chrámem šestačtyřiceti let, tak se spojením božství s lidstvím, představovaným dvěma sty dvaceti lety. Severní království v roce 1798 označilo založení chrámu šestačtyřiceti let, avšak tam také skončilo, neboť jako základ představovalo tělo, které na sebe Kristus vzal, a jeho tělo bylo zabito od založení světa. Všechny chrámy jsou zaměnitelnými symboly a základ oněch šestačtyřiceti let v roce 1798 označuje jeho lidské tělo, zatímco závěr těchto šestačtyřiceti let v roce 1844 označuje jeho božství.

Zástup, který byl pošlapáván až do roku 1798, nebyl Boží svatyní, ačkoli Boží svatyně byla v onom časovém období znázorněna jako pošlapávaná; avšak toto pošlapávání se odehrávalo v jižním království, kde si Bůh vyvolil Jeruzalém, aby tam umístil svou svatyni a své jméno. Zástup, který byl pošlapáván, představoval pohany; představoval tělo.

Když Adam a Eva zhřešili, začalo „sedm časů“ sedmi tisíc let, během nichž je lidstvo pošlapáváno hříchem. V té chvíli Beránek, zabítý od založení světa, poskytl beránčí kůže, aby přikryl hříšnou nahotu lidstva. Když pošlapávání lidstva skončilo roku 1798, byl Beránek, který je základem i stavitelem každého posvěceného zobrazení chrámu, znovu zabít. Tam severní království i lidský chrám, v něm zastoupený, skončily.

Rok 1798 byl dobou, kdy byl padělaný antikrist usmrčen poté, co vydal své satanské svědectví po tři a půl prorockého roku, které započalo jeho zmocněním v roce 538, jemuž předcházelo třicet let přípravy počínajících rokem 508. To bylo satanským padělkem Kristových třiceti let přípravy, které započaly při Jeho narození a skončily při Jeho zmocnění, když byl pokřtěn; poté vydával své svědectví po tři a půl doslovného roku, až dospěl k okamžiku, kdy byl ukřižován Beránek zabítý od založení světa. Tehdy bylo naplněno Jeho zaslíbení, že jakmile bude chrám zbořen, ve třech dnech jej znovu postaví.

Byl by tím, kdo vzkřísí chrám svého těla, neboť to byla moc jeho božství, která vykonala vzkříšení; jeho božství při ukřižování nezemřelo, nýbrž na kříži zemřelo jeho lidství, neboť je nemožné, aby Bůh zemřel.

„Já jsem vzkříšení i život“ (Jan 11,25). Ten, který řekl: „Pokládám svůj život, abych jej zase přijal“ (Jan 10,17), vyšel z hrobu k životu, který byl v Něm samém. Lidství zemřelo; božství nezemřelo. Ve svém božství měl Kristus moc zpřetrhat pouta smrti. Prohlašuje, že má život sám v sobě, aby oživil, koho chce.“ Selected Messages, kniha 1, 301.

V roce 1798 dospěl lidský chrám, zástup „severního království“, ke svému závěru, neboť jako symbol nižší přirozenosti nemohl být proměněn až do vzkříšení při Druhém příchodu. Přesto však určil základ oněch šestačtyřiceti let, když Kristus vztyčil chrám, který mohl být proměněn, představovaný jižním královstvím, jež bylo symbolem vyšších schopností mysli, která je proměněna v okamžiku, kdy je hříšník ospravedlněn.

„Na základu, který položil sám Kristus, apoštolové vybudovali Boží církev. V Písmu se obraz stavby chrámu často užívá k znázornění budování církve. Zachariáš označuje Krista za

Ratolest, která má vystavět Hospodinův chrám. Mluví o pohanech jako o těch, kdo při tom díle pomáhají: „I ti, kteří jsou daleko, přijdou a budou stavět na chrámu Hospodinově;“ a Izajáš prohlašuje: „Synové cizinců vystavějí tvé hradby.“ Zachariáš 6,12.15; Izajáš 60,10.“

O budování tohoto chrámu Petr píše: „Přicházejíce k němu, k živému kameni, jenž byl sice od lidí zavržen, ale u Boha je vyvolený a vzácný, i vy sami jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista.“ 1 Petr 2,4.5.

„V lomu židovského i pohanského světa apoštolové pracovali a vynášeli kameny, aby je kladli na základ. Pavel ve svém listu věřícím v Efezu řekl: „A proto již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a členové Boží domácnosti; jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde sám Ježíš Kristus je úhelným kamenem; v němž celá stavba, spojená dohromady, roste ve svatý chrám v Pánu; v němž jste i vy spolu budováni v příbytek Boží v Duchu.“ Efezským 2,19–22.“

„A Korint'ánům napsal: „Podle milosti Boží, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý však ať dbá na to, jak na něm staví. Jiný základ totiž nikdo nemůže položit než ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Staví-li pak kdo na tomto základě zlato, stříbro, drahé kamení, dřevo, seno, slámu, dílo každého vyjde najevo; neboť onen den je ukáže, protože bude zjeven v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je.“ 1 Korintským 3,10–13.

„Apoštolové stavěli na pevném základě, na Skále věků. K tomuto základu přinášeli kameny, které tesali ze světa. Stavitelé nepracovali bez překážek. Jejich dílo bylo nesmírně ztěžováno odporem Kristových nepřátel. Museli zápasit s bigotností, předsudky a nenávistí těch, kdo stavěli na falešném základě. Mnozí, kteří pracovali jako stavitelé církve, by mohli být přirovnáni ke stavitelům hradby za dnů Nehemjášových, o nichž je psáno: „Ti, kteří stavěli na hradbě, i ti, kteří nosili břemena, i ti, kteří nakládali, každý jednou rukou konal práci a druhou rukou držel zbraň.“ Nehemjáš 4,17.“ Skutky apoštolů, 595, 596.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Pád člověka naplnil celé nebe zármutkem. Svět, který Bůh stvořil, byl stížen kletbou hříchu a obýván bytostmi odsouzenými k bídě a smrti. Nezdálo se, že by pro ty, kdo přestoupili zákon, existovalo nějaké východisko. Andělé umlkli ve svých písních chvály. Po celých nebeských nádvořích zavládl smutek nad zkázou, kterou způsobil hřích.

„Syn Boží, slavný Velitel nebes, byl pohnut soucitem s padlým lidským pokolením. Jeho srdce bylo pohnuto nekonečným slitováním, když před Ním vyvstávaly bědy ztraceného světa. Božská láska však pojala plán, podle něhož mohl být člověk vykoupen. Porušený zákon Boží vyžadoval život hříšníka. V celém vesmíru byl jen jediný, kdo mohl ve prospěch člověka uspokojit jeho požadavky. Protože božský zákon je stejně posvátný jako sám Bůh, mohl za jeho přestoupení vykonat smíření jen ten, kdo je roven Bohu. Nikdo kromě Krista nemohl vykoupit padlého člověka z prokletí zákona a znovu jej uvést do souladu s Nebem. Kristus by na sebe vzal vinu a hanbu hříchu — hříchu natolik urážlivého svatému Bohu, že musel oddělit Otce a Jeho Syna. Kristus by sestoupil do nejhlubších propastí bídy, aby zachránil zničené

pokolení.“

„Před Otcem se přimlouval ve prospěch hříšníka, zatímco zástupy nebes očekávaly výsledek s takovou naléhavostí zájmu, kterou slovy nelze vyjádřit. Dlouho trvalo ono tajemné rozmlouvání — ‚rada pokoje‘ (Zacharjáš 6,13) pro padlé syny lidí. Plán spasení byl ustanoven již před stvořením země; neboť Kristus je ‚Beránek zabitý od založení světa‘ (Zjevení 13,8); a přece bylo zápasem i pro Krále vesmíru vydat svého Syna na smrt za vinné pokolení. Ale ‚Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.‘ Jan 3,16. Ó, tajemství vykoupení! láska Boží ke světu, který Ho nemiloval! Kdo může poznat hlubiny té lásky, která ‚převyšuje každé poznání‘? Po nekonečné věky budou nesmrtelné mysli, usilující pochopit tajemství té nepochopitelné lásky, žasnout a klanět se.“

„Bůh se měl zjevit v Kristu, ‚smířiv svět se sebou samým‘. 2. Korintským 5,19. Člověk se hříchem natolik zvrhl, že pro něho bylo nemožné, sám o sobě, uvést se do souladu s Tím, jehož přirozeností je čistota a dobrota. Avšak Kristus, poté co vykoupil člověka z odsouzení zákona, mohl udělit božskou moc, aby se spojila s lidským úsilím. Tak skrze pokání vůči Bohu a víru v Krista mohly padlé děti Adamovy opět být ‚dětmi Božími‘. 1. Janův 3,2.“ Patriarchové a proroci, 63, 64.